

Rymdsonder bekräftar hypoteser om ett elektriskt universum, elektriska virvlar och virvelbaserad frienergiteknik

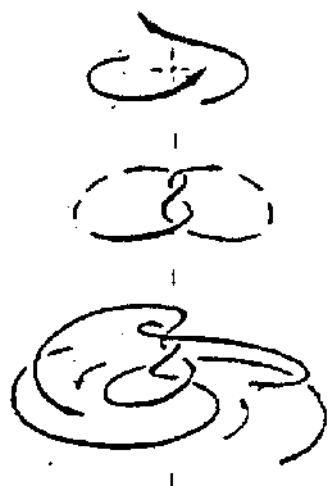
av

Mathias Båge

Hösten 2006

dokumentnummer 1004

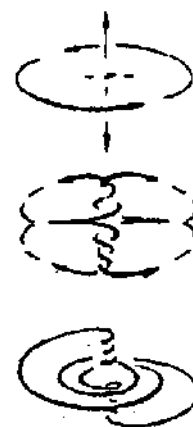
dokumentrevision 1.1

a
Vortex flow

b
Toroid flow

c
Bipolar Vortex

Innehåll

1 Inledning	1
2 Elektriskt universum	1
2.1 Plasma uppfyller rymdens "tomrum"	1
2.2 Gravitationen en mycket svag kraft	1
2.3 Solsystemet	2
2.3.1 Åskurladdningar som sträcker sig mycket långt	2
2.3.1.1 Saturnus och dess omgivning	2
2.3.2 Kometer	2
2.3.2.1 Stora kratrar på kometers och asteroiders yta	3
2.3.3 Mars-ytan visar på gigantiska urladdningar	3
2.3.3.1 Gigantiska urladdningar mellan himlakroppar i allmänhet	3
2.4 Galaxen	3
3 Elektriska virvlar	4
3.1 Mina hypoteser	4
4 Slutord	5

1 Inledning

I detta dokument tänkte jag försöka jämka samman två synbarligen disparata saker: vårt universum och frienergiteknik.

Vi börjar med universum, eller egentligen vårt solsystem. Människan har genom sina teleskop och rymdsonder fått ökad kännedom om hur omgivningarna runt vår planet ser ut, kanske främst Månen, Saturnus, Jupiter och Mars, och nyligen även ett antal kometer.

Astronomer, planetforskare, kosmologer och astrofysiker har då förvånats av många nyupptäckta fenomen. En del misstolkas då man fortfarande har på sig sina gamla glasögon. Andra bortser man nästan helt ifrån genom att kalla dem "anomalier". En del ignorerar man rent av, då de inte "passar in" i dagens modeller av universum.

Och hur tänkte jag relatera detta till ett så kontroversiellt ämne som *frienergiteknik*? Med frienergiteknik förstås de olika metoder som kan användas för att "generera" energi, utan något tillfört bränsle.

I snäv mening kan man säga, att en frienergiapparat påminner om en evighetsmaskin, men som i strikt mening *inte* är en sådan; en evighetsmaskin definieras traditionellt som ett helt *slutet* system.

I vidare mening kan man i definiera existerande, traditionell teknik som frienergiteknik, d v s sådan som i princip aldrig behöver tillföras bränsle, exempelvis solenergi och vindenergi.

Det jag kommer att fokusera på i detta dokument är den första varianten av tekniken – den teknik som *synbarligen* bryter mot termodynamikens första sats. Jag kommer även att försöka förklara att en virvelbaserad frienergimaskin *inte* är ett slutet system, utan bara en del av ett kosmos där allt är energimässigt sammanlänkat – på alla storleksnivåer.

2 Elektriskt universum

Under de senaste hundra åren har olika forskare upptäckt fenomen som indikerar att vårt universum till stor del består av plasma¹. Några av de främsta är nordborna Kristian Birkeland och Hannes Alfvén.

2.1 Plasma uppfyller rymdens "tomrum"

En viktig del av hypoteserna kring ett elektriskt universum är, att hela rymden är fylld av plasma av olika energi och densitet. Alla himlakroppar kan då ses som delar av en universell, elektrisk krets.

2.2 Gravitationen en mycket svag kraft

I jämförelse med de krafter som elektriska- och magnetiska fält kan skapa mellan himlakroppar, är den traditionella favoriten, gravitationskraften, en mycket, mycket, mycket svagare kraft. Närmare bestämt 10^{38} gånger svagare.

2.3 Solsystemet

Enligt nyare hypoteser om solsystemet (och i sin förlängning, även hela universum) kan man se vårt solsystem som en gigantisk laddningsseparator.

Solen blir då en mest positiva himlakroppen, och ju längre man kommer ut i solsystemet, desto mer negativt laddade är himlakropparna.

2.3.1 Åskurladdningar som sträcker sig mycket långt

I slutet av 90-talet videofilmade en astronaut på rymdfärjan vid ett tillfälle jordytan. När man senare analyserade det inspelade materialet kunde man urskilja olika typer av ljusblixtar som kunde ses ovanför molntäcket. Piloter har under lång tid sagt sig se mystiska blixtar ovanför molnen, men inga bildbevis på detta har funnits.

Åskforskare har nu konstaterat att dessa (positiva) blixtar kan ses på upp till 100km höjd.

Kan dessa urladdningar vara ett sätt att utjämna laddningar mellan jorden och de omgivande himlakropparna?

2.3.1.1 Saturnus och dess omgivningar

På Saturnus har man registrerat de hitintills största blixurladdningarna. Det finns hypoteser om att urladdningarna sker mellan Saturnus och någon/några av dess månar.

Månen Iapetus har en mystisk utbuktande ring runt sin ekvator, som man inte har lyckats förklara tillfredställande med dagens teorier. Om man antar att Saturnus (som en mini-sol) är mer positiv än Iapetus, hade en långvarig urladdning (flera Iapetus-varv lång) mellan de två himlakropparna kanske flyttat material från Saturnus till Iapetus ekvator, som i alla lägen(?) befinner sig närmast Saturnus.

---

¹se http://en.wikipedia.org/wiki/Electric_Universe_concept för en liten bibliografi

2.3.2 Kometer

Rymdsonder som *Deep Impact* har direkt påvisat att det existerar stora potentialskillnader mellan olika himlakroppar i vårt solsystem. Precis innan dess *Smart*-instrument brakade ned på kometen *Tempel-1*:s yta registrerade jordbaserade teleskop och instrumenten på Deep Impacts huvudsond, en extra ljusblxt, innan själva nedslagsblixten! Denna extra (elektriska) blxt hade redan förutspåtts [1] av framsynta forskare.

Samma grupp av forskare har följdaktligen även påvisat (med hjälp av färskt rymdsondsdata), att kometer är elektriskt negativt laddade, och att de *inte* innehåller de mängder vatten² som dagens teorier stipulerar. Kometers svans och koma består inte av vatten förångat av solens värme, utan dessa är rent elektriska fenomen. Bl a har många kometforskare haft mycket svårt att förklara varför vissa kometer kan få koma och svans mycket långt ifrån det solavstånd som de (enligt nuvarande kometteorier) **skall** börja få det.

2.3.2.1 Stora kratrar på kometers och asteroiders yta

Traditionella kometforskare kan inte förklara hur en komet kan ha mycket stora kratrar på sin yta, kratrar som kanske upptar flera procent av kometytan. Om dessa kratrar hade skapats av ett nedslag hade kometen med stor sannolikhet gått i tusen bitar.

Även en del asteroider som har fångats på bild, uppvisar också mycket stora kratrar.

Om kratrarna istället har uppkommit av elektriska urladdningar borde inte något sådant hända.

2.3.3 Mars-ytan visar på gigantiska urladdningar

Nyligen började ESA publicera bilder [2] på Mars yta tagna av deras sond, Mars Express. Dessa bilder satte verkligen myror i huvudet på de flesta planetforskare. De visar väldigt många kratrar helt utan tecken på meteoritnedslag; ibland verkar det t o m som om en vätska hade stänkt ut över planetytan, och där dropparna har bildat "kratrar". Bilderna visar även långa "flodbäddar" och kanjoner, utan minsta spår av vattenerosion. Försök att förklara dessa saker med vulkanisk aktivitet har gjorts med varierande framgång.

De berömda "blåbären" (mycket små kulor) som Mars-rovern *Opportunity* hittade när den skärskådade Mars-ytan, har inte heller kunnat förklaras på ett tillfredställande sätt med gamla teorier.

Det intressanta är, att plasmafysiker i laboratoriet kan reproducera dessa "kratrar", "flodbäddar", kanjoner och "blåbär" med högspänningsurladdningar mot sten och/eller sand. Med vanlig gnistning (en bearbetningsmetod) kan man förvånande nog också skapa formationer som liknar det man i makroskala funnit på Mars-ytan.

Den berömda "vulkanen" *Olympus Mons* påvisar många tecken på att urladdningar kan ha skapat den; Olympus Mons är m a o kanske inte ens en vulkan!

---

²ett faktum som *verkligen* har förvånat kometforskarvärlden

2.3.3.1 Gigantiska urladdningar mellan himlakroppar i allmänhet

Hur har då dessa synbarligen elektriskt skapade formationerna på Mars-ytan egentligen uppkommit? Kanske solsystemets laddningsseparerande egenskaper under lång tid skapar stora potentialskillnader, och att dessa ibland leder till gigantiska urladdningar mellan olika himlakroppar.

Det finns även hypoteser som säger att också vår egen planet, i en avlägsen forntid, drabbades av sådana urladdningar. Exakt *var* på jordytan (och för den delen, **när**) sådana urladdningar kunde ha ägt rum är oklart, men eftersom vår planets yta består av så mycket vatten (saltvatten är mer konduktivt än sten och jord), kanske de flesta urladdningar mellan vår jord och andra himlakroppar oftast har skett mot våra salta oceaner, där alla spår försvinner direkt (förutom en försvarlig mängd vattenånga, antar jag). Det torde dock ha varit ett *mycket* praktfullt skådespel!

2.4 Galaxen

Om man kan visa att vårt solsystem till en mycket större del styrs av elektriska och magnetiska fält, än av gravitationsfält, är steget inte långt till att bilda hypoteser om betydelsen av elektriska och magnetiska fält i vår galax.

Då vi inte har skickat ut rymdsonder i den interstellära rymden (och fortfarande kunnat upprätthålla kontakten med dem [läs; Voyager- och Poineer-sonderna]), är det dock svårt att påstå saker med säkerhet.

Det är dock min personliga åsikt, att alla fenomen som vårt solsystem uppvisar, enkelt kan skalas upp till galatisk nivå, såsom nedåt till subatomär nivå. "Såsom i himlen, så ock på jorden."

3 Elektriska virvlar

Nu tänkte jag försöka knyta ihop hypoteserna om ett elektriskt universum med mina personliga hypoteser kring virvelteknik, mer specifikt, med *elektriska virvlar*.

Virvelteknik är ett vitt begrepp, men kort kan man säga att det är appliceringen av virvelrörelser för att uppnå användbara saker. Virvelteknik används idag inom ett flertal sektorer inom industrin, t ex gödselbehandling, kylning av luft till brandsoldater, separering av partiklar från vätskor m fl områden.

En notabel virvelteknikspionjär var *Viktor Schauberger*, en österrikisk skogvaktare som arbetade mellan förra sekelskiftet till mitten av femtiotalet [3, 7]. Andra viktiga personer var t ex fransmannen *Georges J. Ranque* som uppfann det s k *virvelröret*³. Tysken Rudolf Hilsch förbättrade på 40-talet Ranques virvelrör, och resultatet kom att kallas Ranque-Hilsch-virvelrör. Det är sådana virvelrör som man på försök har använt till att kyla brandsoldater med.

En viktig virvelforskare är *Alfred Wakeman* som under sjuttioalet åskådliggjorde vattenvirvlar med bläck [4]. Hans resultat har betytt ganska mycket för mina egna hypoteser.

³se http://en.wikipedia.org/wiki/Vortex_tube

3.1 Mina hypoteser

Jag blev tidigt intresserad av Searl-generatorn, eller S.E.G:n (*Searl Effect Generator*) då jag runt 1974 eller 1975 läste om en John Searl i en svensk dagstidning (han syntes en del i media på en tiden). 1996 började jag samarbeta med ett team som hade John Searl som konsult, och vårt mål var att försöka återskapa det John Searl hade gjort tidigare [6].

Mina erfarenheter från detta arbete lade den kanske viktigaste grunden, men jag har också studerat ett flertal andra ämnen och tekniker – allt som jag fann relevant för att bättre kunna förstå (i synnerhet) Searls teknik.

Man kan lugnt säga att jag har utgått från Searl-generatorn i mina funderingar.

Resultatet av detta arbete var ett antal insikter och hypoteser:

1004#1) Searl-tekniken är en form av virvelteknik som:

1004#2) bygger på elektriska virvlar,

1004#3) skapar mycket höga spänningar mellan centrum och periferin,

1004#4) centrum är mest positivt laddad, och *kallast*(!), och periferin är mest negativt laddad, och *varmast*, enligt Searl rörde det sig om en potentialskillnad på ett flertal megavolt,

1004#5) energin (elektroner och joner) cirkulerar runt Searl-generatorn (in vid polerna och ut vid ekvatorn i ett evigt kretslopp) så att den heltt innesluts i ett energirikt, sfäroidiskt "skal" (vars topologi kallas BTV av Alfred Wakeman [4, 5]),

1004#6) energin som cirkulerar i en Searl-generator är **extremt** stor – det enda man behöver göra är att (bildtligt talat) hålla upp ett "vattenhjul" för att fånga upp den,

1004#7) detta energiskal består av två återcirkulerande virvlar ovanpå varandra, en på det "norra halvklotet", och en på det "södra halvklotet",

1004#8) varje återcirkulerande virvel hade en sekundär toroidvirvel (liknar en rökring) innesluten inuti sig som en slags sidoeffekt,

Searl-tekniken har förmodligen (minst) tre "släktingar":

1004#9) Viktor Schaubergers *Repulsin* [3, 5, 7],

1004#10) den s k MAGVID:en [5],

1004#11) Nikola Teslas konstiga sfär med ekvatorialgördel nn [5] (OBS! Många oklarheter finns kring denna min vildaste hypotes!)

1004#12) en Searl-generator ser delvis ut som ett miniatyrsolsystem, fast i flera nivåer [5],

1004#13) solen är m a o en elektrisk virvel, och inte en fusionsreaktor, vilket delvis förklarar varför ...

1004#14) ... solens korona är mycket hetare än dess yta, och detta överensstämmer med hur en Searl-generator (och andra saker som använder elektriska virvlar) faktiskt är *kallare* i mitten, och successivt blir varmare ut mot periferin,

1004#15) studier visar att centrum av galaxer är kallare än en bit ut,

1004#16) de "svarta hål" som sägs finnas i mitten av alla(?) galaxer, är förmodligen varken svarta eller ens hål ;-), utan den centrala delen av en ofattbart stor BTV som brukar kallas galax,

1004#17) spänningsgradienten som finns i Searl-generatorn borde följdaktligen återfinnas även i solsystemet,

1004#18) solvinden (en plasma) är (centrifugalt) spiralformad i solsystemets ekvatorialplan ut till ca. 1 astronomisk enhet (160 gigameter) från solen, då den vänder tillbaka och återcirkulerar (centripetalt) spiralformat till solens nord- och sydpol,

1004#19) troligtvis återfinns samma saker mellan galaxcentrum och armarnas ytterdelar, o s v, uppåt (och nedåt!) i storleksskalan,

4 Slutord

Jag slängde ihop denna text under söndagen. Det finns säkert fel i texten, eller saker jag glömde ta med. Jag hade inte heller tid att sammanställa en mer fullödlig litteraturförteckning. En sådan kommer vid ett senare tillfälle.

Kort sammanfattning av vad jag vill åstadkomma:

1. hitta finansiering för att bygga en Searl-generator,
2. bygga en första Searl-generator,
3. massproducera Searl-generatorer om den första fungerar,
4. komma på ofarliga sätt att annalkas energimarknaden, utan att riskera liv och lem på teknikutvecklarna och -säljarna.
5. utveckla övergångsteknik för en successiv övergång från fossilt bränsle:
  - (a) bygga gaskondensationsutrustning för att med energi från Searl-generatorer direkt extrahera koldioxid och metan ur atmosfären,
  - (b) syntetisera flytande bränslen ur dessa gaser, eventuellt i kombination med elektrolysning av vätgas från havsvatten,
6. utveckla Searl-tekniken för energimarknaden,
7. utveckla Searl-teknikens släktingar,
8. utveckla rymdfarten m h a Searl-tekniken, och
9. se till att världen blir en bättre plats att leva på.

Referenser

- [1] David Talbott, Wallace Thornhill, *et al.*, <http://thunderbolts.info/tpod/2005/arch05/050704predictions.htm> .
- [2] ESA:s websäte har många fina bilder tagna av Mars Express-sonden, http://www.esa.int/SPECIALS/Mars_Express/index.html .
- [3] Olof Alexandersson, *DET LEVANDE VATTNET*, 5:e upplagan, Proprius förlag, Stockholm, 1986.
- [4] Charles A. Yost, *NETWORK NOTES: TOROIDAL VORTEX FLOW*. Electric Spacecraft Journal, July/Aug/Sept 1991.
- [5] Mathias Båge, *Elektriska virvlar – Hypoteser om universum, fri energi och antigravitation*, 2005-2006. <http://vigour.mine.nu/~mathias/searl/dok/mb1001.pdf> .
- [6] Mathias Båge, *Mina erfarenheter av ett försök till reproduktion av en Searl-generator*, 2005-2006. <http://vigour.mine.nu/~mathias/searl/dok/mb1002.pdf> .
- [7] Callum Coats, *LIVING ENERGIES*, Gateway Books, Bath, UK, 1996.